

A világhírű balett-táncos

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy nagyvárosban egy kicsi lány, akit Isadórának hívtak. Volt neki egy nagyon különleges kismacskája, Alma, aki azért volt különleges, mert nemcsak beszélni tudott az emberek nyelvén, hanem gyönyörűen táncolt. Isadóra kicsi kora óta tanult táncolni, imádta azt, minden mozdulatában, még a járásában is mindig, mintha táncolt volna. Szabadidejében cicájával állandóan az utcákat járta, az embereknek balettozott, mert az volt az álma, hogy híres balerina legyen, a cicájával együtt léphessen fel a világ legnagyobb színházaiban, és hogy kis balettcipőket vegyen Almának.

A járókelőknek, az ott lakóknak nagyon tetszettek a két jóbarát fellépései, és hamarosan összegyűlt annyi pénz, hogy picinyke balettcipőket varrathassanak a kiscicának. Így már gyönyörű rózsaszín balettcipőkben szórakoztatták tovább az embereket, merthogy a lányoknak a rózsaszín volt a kedvenc színük.

Igen ám, de híre ment az országban a két „művésznek”, a fővárosi balett-akadémia igazgatója is hallott róluk és nagyon kíváncsi lett.

- Megnézném én ezeket a híres-neves táncosokat! – gondolta magában.

Nem sokkal később levelet kapott Isadóra, amiben ez állt:

Az Országos Balett-Intézet meghívja Önt és Kismacskáját az idei válogatóra, melyen eldől, hogy ki kerülhet be a következő tanévre az iskolába.

Jaj, nagyon megijedt Isadóra, elbizonytalanodott, hogy vajon elég jól táncol-e ahhoz, hogy bekerüljön egy ilyen neves intézménybe, de Alma bízta:

- Próbáld csak meg, biztosan sikerülni fog!
- Ugye jössz Te is velem?! – kérdezte Almától.
- Tudod jól, bárhová követlek a világon, Te vagy az én legjobb barátom!

Innentől kezdve éjt nappallá téve gyakoroltak. Ahogy közeledett a válogatás napja, egyre tökéletesebben ment minden battirozás (lábak összeütése), egyre szebbek lettek a lábpozíciók, és a számuk végére még egy gyönyörű sautlé-t – ugrást is begyakoroltak.

A válogatón hatalmas sikert arattak. Annyira összehangban táncolt a két barát, hogy a tánctanárok nem találtak semmi hibát az előadásukban. Ráadásul mindenki teljesen odavolt a kiscica kis cipőcskéiért.

Persze mindkettőjüket felvették az iskolába, ahol a többi diákkal együtt szorgalmasan gyakoroltak minden nap.

Isadóra nem felejtette el, hogy szülővárosa lakói hogyan támogatták őket, és időről-időre fellépésekkel szórakoztatták régi közönségüket. Még most, pár év múlva is, hatalmas karácsonyi előadásra készülnek otthon, pedig a világ minden táján jártak már, a világ legnagyobb színháztermeiben léptek fel, de a legfontosabb, hogy viszonzák azt a szeretetet, amit még akkor kaptak, mikor egy kislány és egy cica voltak, akik szerettek táncolni.